

Tropy na Sázavě.

Není úplně snadné předem odhadnout počasí a podle něj vybrat ten správný výlet. Pro náš poslední předprázdninový výšlap to platilo dvojnásob. Po studeném týdnu přišly tropické teploty právě ve čtvrtek, v náš výletní den s naplánovanou téměř deseti kilometrovou cestou podél Sázavy.

Nejen štěstí, ale příroda přeje připraveným a informovaným. A to my jsme. Malá změna programu a naše skupina odvážných si v lesním stínu mohla vychutnat okolí Senohrab a o řeku Sázavu také nepřijít.

Přijeli jsme klimatizovaným patrovým Elefantem na nádraží do Senohrab. To je toho řeknete, nádraží jako nádraží. Ne tak v Senohrabech, 300m od nádražní budovy jsou zbytky zříceniny gotického hradu Ježov. Jako na potvoru zřícenina stála v místech kde v roce 1870 měly vést koleje tehdy absolutní novinky, parní železnice Praha-České Budějovice. Tak z gotického hradu postaveného ve 14.století, dobytého a pobořeného o sto let později, a také po stavbě železnice, zbyla jenom ubohá zídka.

Dnes se píše rok 2015 a na kolejích se stále pracuje, nemusí se již bourat hrady a kácet stromy, je ale nutné upravit koleje tak, aby vlaky mohli jet mnohem vyšší rychlostí. Než jsme vešli do lesa tak v zatáčce, jsme si to při průjezdu vlaku mohli dobře prohlédnout. Náklon kolejí a poloměry zatáček, to jsou změny, které rychlé soupravy nutně potřebují.

Senohraby a jejich okolí jsou vlastně rozsáhlá rekreační oblast, přimklá ke klikatícímu se toku řeky Sázavy. První obyvatelé se zde začali usazovat již v 15. století. A nové rodinné domy a luxusní chaty přibývají i nyní o více jak 500. let později. Velkou výhodou jsou smíšené lesy, začínající jenom pár desítek metrů od nádraží. To se nám při dnešních třiceti stupních ve stínu velmi hodí, proto jsme dnešní kolečko kolem Senohrab, zaměnili s plánovaným pochoďákem na slunci podél Sázavy až do Chocerad. Snad Sázava při současných vedrech úplně nevyschne a my se k ní ještě vrátíme.

Proto rychle do stínu lesních pěšinek

Ať pěšinky, lesní cesty nebo cyklostezky, všechny se sbíhají k vrchu Hláska, a na něm ke zřícenině původně gotického hradu Zlenice, chráněné kulturní památky České republiky.

Ten vznikl někdy na přelomu 13. a 14. století a váží se k němu jména Oldřicha a Jana ze Zlenic. V 15. století v průběhu poděbradských válek byl hrad dobit a záměrně rozbořen. Byla to asi tehdejší kratochvíle dobyvatelů, protože úplně stejně dopadly všechny hrady v okolí a že jich při březích Sázavy nebylo málo.

Nyní je zřícenina hradu staticky zajištěna, ochráněna proti vlhkosti, a do budoucnosti se o ni stará Sdružení Zlenice.

Výstup po schodech byl ještě pohodlný, pokračování až na vrcholek po skále, to již chtělo trochu odvahy a fyzicky. Vyškrábali se téměř všichni.

Na úplném vrcholku je tento rozložitý staletý dub, jak odolává větrům je záhadou, mohutné kořeny se vrství do výšky a drží se skály zuby nehty.

Vstupní dřevěný most přes hradní příkop obnovila, podle původních dobových postupů benešovská firma Stavos. Cech klempířů, pokrývačů a tesařů ji vyhlásil třetím nejlepším tesařským dílem roku 2014.

Z hradu tedy rychle dolů, rovnou do místa k Sázavě, kde již v 10. století býval pro obchodní cesty důležitý brod. Mnohem více nás však zaujala senohrabská plovárna, kterou zde otevřel místní Okrašlovací spolek na začátku dvacátého století. Vznikly, jak se tehdy říkalo „Říční lázně“ a současně byl zřízen přívoz přes řeku. Ten je v provozu dodnes a od loňska se pyšní zajímavou historkou.

V listopadu se převozník se svojí ženou a s 2,6 promile alkoholu, vraceli lodí z restaurace na protějším břehu. Ta se s nimi převrhla. Ženě se podařilo dostat na břeh. Převozníka hledali hasiči, záchranáři, policisté a dobrovolníci. Nakonec jej našli v pořádku téměř půl kilometru po proudu. Zřejmě se pouze při pádu praštil o lod' a trochu napil. Alkohol asi tentokrát sehrál pozitivní roli.

Dnes je z říčních lázní opět plovárna, doplněná o zařízení veskrze užitečné. Občerstvení s originálním názvem „Baštírna“.

Posezení ve stínu, pivo výborné, dobře chlazené a i něco k snědku se našlo, co více si přát

Hospůdka Baštírna tu ale není jediná. Na protějším břehu je kemp a u něj pěkná restaurace také s posezením venku „Kormorán“. Výběr tedy je.

K návštěvě Kormorána je ale nutné využít přívozu a to se nám po té příhodě s převozníkem moc nechtělo.

Dvanáct odvážných, nebe bez mráčků, na teploměru 29. stupňů a na protějším břehu kemp, s restaurací Kormorán.

V místě senohrabské plovárny ústí do Sázavy potok Mnichovka. Právě ten by nás měl provázet na zpáteční cestě lesem. Pěkná cesta lesem proti proudu, v dnešních dnech klidného potoka, střídá lesní louky, sem tam z houštiny vykoukne prvorepubliková chata. Krásné stinné údolí v poledních hodinách úplně bez turistů. A alespoň pro nás, překvapení, uprostřed lesa památník. Naprostou náhodou jsme se trefili do místa připomenutí významného výročí. O pouhé čtyři dny jsme přišli dříve, kdy vzpomínáme 600. let od upálení kněze a reformátora mistra Jana Husa během kostnického koncilu.

Krásná bronzová pietní deska s podobiznou mistra Jana a datumem 6. července 1415, je zasazena do obrovitého balvanu porostlého mechem.

Zbývala poslední část cesty, z údolí zvolit tu správnou, zalesněnou cestu do vrchu k nádraží, odkud jsme ráno náš okružní výlet okolím Senohrab započali. To se povedlo, a po pár minutách jsme již seděli ve vlaku do Prahy.

Poslední výlet před prázdninovou přestávkou i přes tropické teploty jsme díky blahodárnému lesnímu stínu zvládli bez problémů a kdo bude mít chuť, budeme se těšit na shledání první čtvrtky po prázdninách v měsíci září.

2.července 2015. Kronikou se Vám snažil přiblížit náš výlet Mirek
a pěkné fotografie pro kroniku udělala Jiřina.